

- iii) preuzima pojedine radnike koji su do tada radili u likvidiranom društvu, raspoređujući ih na istovjetne poslove;
- iv) preuzme sitnu opremu likvidiranog društva?
2. Treba li članak 267. (bivši članak 234.) UFEU-a tumačiti na način da je Supremo Tribunal de Justicia, uzimajući u obzir činjenice opisane u prethodnom pitanju i okolnost da su nacionalni sudovi nižeg stupnja koji su rješavali o predmetu donosili proturječne odluke, bio primoran Sudu Europske unije uputiti prethodno pitanje o ispravnom tumačenju pojma „prijenos poduzeća” u smislu članka 1. stavka 1. Direktive 2001/23/EZ?
3. Protivi li se pravo Zajednice, a osobito načela koja je Sud Europskih zajednica razvio u presudi Köbler⁽²⁾ u pogledu odgovornosti države za štetu nanесenu pojedincima povredom prava Zajednice od strane suda protiv čijih odluka nije dopuštena žalba po nacionalnom pravu, primjeni nacionalne norme koja podnošenje zahtjeva za naknadu štete protiv države uvjetuje prethodnim poništenjem odluke kojom je nanесena šteta?

⁽¹⁾ (SL L 82, str. 16.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom, poglavlje 5., svezak 3., str. 151.)

⁽²⁾ C-224/01, EU:C:2003:513

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 7. travnja 2014. uputio Tribunal Supremo (Španjolska) – Alfredo Rendón Marín protiv Administración del Estado

(Predmet C-165/14)

(2014/C 175/38)

Jezik postupka: španjolski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso Administrativo, Sección Tercera

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Alfredo Rendón Marín

Druga stranka u postupku: Administración del Estado

Prethodna pitanja

Je li sukladan članku 20. UFEU-a, tumačenom u smislu presuda od 19. listopada 2004. (predmet C-200/02)⁽¹⁾ i od 8. ožujka 2011. (predmet C-34/09)⁽²⁾, nacionalni zakon koji isključuje mogućnost izdavanja dozvole boravka roditelju građanina Europske unije koji je maloljetan i o njemu ovisan, zbog ranije kažnjavanosti u državi u kojoj je zahtjev podnesen, iako će to dovesti do prisilnog odlaska s teritorija Unije maloljetnika koji je dužan pridružiti se roditelju?

⁽¹⁾ EU:C:2004:639

⁽²⁾ EU:C:2011:124

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 7. travnja 2014. uputio Tribunal Supremo (Španjolska) – Grupo Itevelesa S.L. i drugi protiv Oca Inspección Técnica de Vehículos SA i drugih

(Predmet C-168/14)

(2014/C 175/39)

Jezik postupka: španjolski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso Administrativo, Sección Tercera

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Grupo Itevelesa S.L., Applus Iteuve Technology, Certio ITV S.L. i Asistencia Técnica Industrial SAE

Druge stranke u postupku: Oca Inspección Técnica de Vehículos SA i Generalidad de Cataluña

Prethodna pitanja

1. Izuzimaju li se člankom 2. stavkom 2. točkom (b) Direktive 2006/123/EZ ⁽¹⁾ Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2006. o uslugama na unutarnjem tržištu iz područja njezine primjene djelatnost „tehničkog pregleda vozila (TPV)” kada tu djelatnost, sukladno nacionalnim normama, obavljaju privatni tržišni subjekti pod nadzorom administracije države članice?
2. Ako je odgovor na prethodno pitanje negativan (to jest ako djelatnost TPV-a načelno ulazi u područje primjene Direktive 2006/123/EZ), može li se primijeniti izuzeće od primjene predviđeno u njezinom članku 2. stavku 2. točki (i) s obzirom da su privatni subjekti koji pružaju tu uslugu ovlašteni da, kao mjeru opreza, isključe iz prometa vozila koja pokazuju takve tehničke nedostatke da bi njihovo prometovanje pretpostavljalo neposrednu opasnost?
3. Ako je Direktiva 2006/123/EZ mjerodavna za djelatnost TPV-a dopušta li ona, nakon zajedničkog tumačenja s člankom 2. Direktive 2009/40/EZ ⁽²⁾ Europskog parlamenta i Vijeća od 6. svibnja 2006. o tehničkim pregledima motornih vozila i njihovih prikolica (odnosno analognom odredbom prethodno važeće Direktive 96/96/EZ), da se obavljanje te djelatnosti u svakom slučaju podvrgne prethodnom odobrenju administrativnih tijela? Utječu li na odgovor na to pitanje utvrđenja iz točke 26. presude Suda Europske unije od 22. listopada 2009. (predmet C-438/08) ⁽³⁾?
4. Je li sukladna s člancima 10. i 14. Direktive 2006/123/EZ odnosno, ako ta direktiva nije mjerodavna, s člankom 43. Ugovora o EZ-u (sadašnjim člankom 49. Ugovora o funkcioniranju Europske unije), nacionalna odredba koja broj odobrenja za obavljanje djelatnosti TPV-a podvrgava uvjetima iz teritorijalnog plana u kojemu su kao razlozi za ograničenje broja tih odobrenja predviđeni osiguravanje odgovarajuće teritorijalne pokrivenosti i kvalitete usluge te promicanje tržišnog natjecanja između gospodarskih subjekata, uključujući u tu svrhu i elemente gospodarskog planiranja?

⁽¹⁾ (SL L 376, str.36.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 47., str. 140.)

⁽²⁾ (SL L 141, str.12.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 8. str. 234.)

⁽³⁾ EU:C:2009:651

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 7. travnja 2014. uputio Sección Tercera de la Audiencia Provincial de Castellón (Španjolska) – Juan Carlos Sánchez Morcillo i María del Carmen Abril García protiv Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA

(Predmet C-169/14)

(2014/C 175/40)

Jezik postupka: španjolski

Sud koji je uputio zahtjev

Audiencia Provincial de Castellón

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Juan Carlos Sánchez Morcillo i María del Carmen Abril García

Druge stranka u postupku: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA

Prethodna pitanja

1. Protivi li se članak 7. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ ⁽¹⁾, koji državama članicama nameće obvezu da u interesu potrošača osiguraju primjerena i djelotvorna sredstva za sprečavanje stalnog korištenja nepoštenih odredaba u ugovorima koje prodavatelji robe i pružatelji usluga sklapaju s potrošačima, postupovnoj odredbi poput članka 695. stavka 4. španjolskog zakona o građanskom postupku koja, uređujući institut žalbe protiv odluke o prigovoru na ovrhu na imovini opterećenoj hipotekom ili zalogom, dopušta samo žalbu na rješenje o obustavi postupka odnosno o neprimjenjivanju nepoštenih klauzula, a isključuje žalbu u drugim slučajevima, što za neposrednu posljedicu ima to da se ovrhovoditelj može žaliti u slučaju prihvaćanja prigovora ovršenika i obustavljanja postupka odnosno neprimjenjivanja nepoštenih klauzula, ali isključuje mogućnost žalbe ovršenika potrošača u slučaju odbijanja njegovog prigovora?